

En molts pobles ebrencs hi ha més defuncions que naixements i una societat envellida. FOTO: JOAN REVILLAS

Despoblament rural

L'Ebre perd més de 10.000 habitants en cinc anys

Un informe de la Càtedra d'Economia Local i Regional assenyala que el despoblament s'ha agreujat els últims anys però que és reversible

MARINA PALLÀS
TORTOSA

El despoblament de les Terres de l'Ebre és un fenomen reversible, però que cada any guanya en dimensió i complexitat. Per combatre'l, caldria un criteri més transversal i no pas polítiques fragmentades, sinó una coordinació sobre l'acció de tots els agents. Aquestes són algunes de les conclusions de l'informe de la Càtedra d'Economia Local i Regional de la Universitat Rovira i Virgili, presentat ahir al campus Terres de l'Ebre, que porta per títol «El despoblament rural a les Terres de l'Ebre: un assumpte de política econòmica territorial». L'estudi ha sigut elaborat per Josep Maria Piñol i Juan Antonio Duró.

Citant dades de l'IDESCAT, l'informe constata que el territori de les Terres de l'Ebre ha perdut, només en el període 2011-2016, un total de 10.776 residents (el 5,62% de la població) i que molt pocs municipis ebrencs s'escapen d'aquest balanç negatiu.

Dels 52 municipis de les Terres de l'Ebre, 23 no arriben als 1.000 habitants i 42 en tenen menys de 5.000. Aquests municipis es troben en una situació, en termes demogràfics, més desfavorable que els municipis més grans i alguns d'ells com Caseres, Bot, Benifallet, Riba-roja d'Ebre o el Mas de Barberans, han estat perdent

població de manera continuada des de fa dècades, un degoteig que ni tan sols va poder compensar l'arribada de població immigrant.

Al territori s'han sumat tres factors: d'una banda, el retorn d'immigrants als seus països d'origen; de l'altra, l'emigració de molts joves a les grans ciutats, i finalment un saldo entre naixements i defuncions negatiu o baix.

L'apunt Renovació de les polítiques

● L'informe apunta com a intervencions poc adequades l'aplicació de polítiques agràries antigues, com alguns projectes de regadiu; la incentivació d'activitats de poca dimensió empresarial; o el mimetisme en determinades actuacions, com viviers d'empreses o polígons industrials poc competitius.

ments i defuncions negatiu o baix. Per als experts que han elaborat aquest informe, Piñol i Duró, les polítiques de desenvolupament rural aplicades els últims anys no han estat del tot efectives des del punt de vista quantitatiu. Així, l'informe destaca com a possibles mancances, la inexistència de po-

lítiques d'Estat o supralocals que complementin l'acció de la Unió Europea, la manca de capacitat de resposta des de les administracions locals, afegida a una insuficient coordinació entre nivells administratius o la inadequació de l'oferta formativa secundària a les noves demandes.

Per combatre aquesta situació caldria partir d'un marc de treball supracomarcals i fer una governança global. «Les polítiques que s'apliquen són fragmentades i individuals, cal coordinar l'acció de tots els agents», detalla Piñol. També s'haurien de captar nous residents, articular xarxes com el *coworking* rural, implantar l'economia del coneixement o aconseguir una incentivació pública de l'àmbit agroalimentari.

«L'Administració ha de preocupar-se de l'eficiència i l'equitat», valora Piñol.

L'estudi també ha posat en valor algunes bones pràctiques portades a terme els darrers anys, com el cas de la captació de residents a Prat de Comte, el programa Odisseu Rural per al retorn del talent jove o els *coworkings* rurals, com el de Riba-roja d'Ebre. També s'han observat altres exemples que han funcionat en altres territoris com la instal·lació de pols d'atracció com el cas de Dinópolis a Terol, el desenvolupament rural a NordRegio o el campus Lekaroz de Navarra.